

ליל שבת קודש פרשת תרומה ה'תשס"ח

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' כ"ח המדבר מתורה שבכתב ותורה שבעל פה ואיך להכיר יהודי בין האומות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, דע שיש חילוקים בין התורות, כי יש תורה שלא ניתנה אפילו לדרוש, ויש תורה שניתנה לדרוש ולא ניתנה לכתוב, ויש שניתנה לכתוב, וכמו שמצינו שאמרו רז"ל (גיטין ס:) דברים שבעל פה אי אתה רשאי לאומרם בכתב וכו', ומי שיודע להבחין ולהכיר בין התורות, איזהו ניתנה לכתוב ואיזהו לא ניתנה לכתוב, הוא יכול להכיר את איש ישראלי בין האומות, ואפילו אם אחד מישראל עומד בין כמה אומות יכול להכירו, וסוד זה מרומז בפסוק (הושע ח') אכתוב לו רובי תורתי כמו זר נחשבו, היינו כשכותבין רובי תורת, היינו רב יותר מהראוי, דהיינו שכותבין מה שלא ניתן לכתוב כנ"ל, אזי "כמו זר נחשבו", היינו שאין יוכל להכיר את הישראל, וכמו זר נחשב אצלו, שנדמה לו לזר ולנכרי, וכן להיפוך, שיוכל למעות על הנכרי שהוא ישראל כנ"ל, כי עיקר ההבדל שבין ישראל לאומות הוא בבחינת מה שלא ניתן לכתוב, בחינת תורה שבעל פה, כמו דאיתא, 'שבשביל זה ניתנה תורה שבעל פה, מחמת שצפה שיהיו ישראל בגלות, ויעתיקו האומות לעצמן תורה שבכתב, על כן ניתן לנו תורה שבעל פה, שזה אינם יכולים להעתיק, מחמת שהוא בעל פה', נמצא שעיקר ההבדל והיתרון של ישראל על האומות הוא בבחינת תורה שבעל פה, שלא ניתן לכתוב, ויש בכל אחד ואחד מישראל חלק מבחינת תורה שבעל פה, שלא ניתן לכתוב, ועל כן מי שמכיר בין התורות שניתנו לכותב ושלא ניתנו לכתוב, הוא יכול להכיר בין ישראל לאומות, כי זה עיקר הבדלם כנ"ל, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר ההבדל וההפרש בין יהודי לשאר אומות העולם הוא על ידי תורה שבעל פה דייקא, כי תורה שבכתב יש גם לאומות העולם, והם קוראים בה ומדברים ממנה, אבל בתורה שבעל פה אין להם מושג כלל, ואין להם שום שייכות אליו, כי אין להם אמונת חכמים, ולא קיבלו את המסורה מדור דור, ולכן אין להם שום שייכות וקשר אל התורה והמצוות, כי אי אפשר לדעת ולהבין תורה שבכתב בלי תורה שבעל פה, ומתורה שבכתב לבד אין יודעים לקיים שום מצוה בראוי, ורק על ידי תורה שבעל פה שנמסרה לנו מדור לדור עד משה מסיני,

אנחנו יודעים לפרש תורה שבכתב ואיך לקיים את המצוות, ולכן אומות העולם שלא קיבלו תורה שבעל פה, אין להם שום שייכות אל התורה והמצוות, ועל כן אומר רביז"ל, שעל ידי שאדם יודע להבחין בין התורות, ויודע מה נקרא תורה שבכתב ומה נקרא תורה שבעל פה, ומכיר את עוצם מעלת תורה שבעל פה וגודל מדת אמונת חכמים, על ידי זה יכול תמיד להכיר יהודי בין אומות העולם, ולהבין מעלתו, כי כל יהודי, יהיה מי שיהיה, עדיין יש בו נקודה של אמונה שמכדיל אותו מאומות העולם, ומרים ומגביה אותו עליהם, כי אף על פי שחטא ישראל הוא, ונקודת יהדותו תמיד נוקש בקרבו ומעורר אותו על התכלית, רק לפעמים מעוצם ירידתו ונפילתו לחטאים ועוונות רחמנא ליצלן, קשה מאד להכיר יהדותו על פניו, ובפרט כששינה מלבושו ותספורת ראשו כמו גוי רחמנא ליצלן, בוודאי קשה מאד להבחין צורת יהדותו, אבל מי שדבוק בתורה שבעל פה, ויודע את עוצם מעלת נשמות ישראל שקיבלו התורה בהר סיני, ונשרש בקרבם אמונת חכמים, שהוא סוד תורה שבעל פה הקשור עם תורה שבכתב, הוא מכיר תיכף ומיד על פני איש ישראלי שאינו גוי מאומות העולם, ושעדיין יש בו נקודה של אמונה המחיה אותו, ואם ירד אל נקודתו, וידבר עמו דיבורי אמונה כפי השגתו, יכול להחזיר אותו בתשובה, ולהשיב אותו אל שורשו, ולכן אשרי מי שמתמיד מאד בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה, היינו שלומד הרבה תנ"ך, והרבה משניות וגמרא בבלי ירושלמי תוספתא ומדרשים וזוהר וכו', ומברר לעצמו החילוקים שיש בין התורות, היינו מה נקרא תורה שבכתב ומה נקרא תורה שבעל פה, ואיך תורה שבעל פה מגלה לנו סוד תורה שבכתב, כי אז יזכה להבין את עוצם מעלת כל איש ישראלי על אומות העולם, ואיך להחזיר אותו בתשובה, ויהיה זכות הרבים תלוי בו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב במעשה הכרובים (שמות כ"ה) ועשית שנים כרובים זהב וגו' והיו הכרובים פורשי כנפיים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפורת ופניהם איש אל אחיו וגו', ויש להבין מהו ענין "שני" כרובים דייקא על ארון העדות, וכן למה כתיב פניהם "איש אל אחיו", ולא פניהם "זה לזה", שהרי עשויים היו מזהב, ולמה נקראים "איש אל אחיו", והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל יש להבין הענין בטוב מעם ודעת, כי שני כרובים על ארון העדות ששם נתון התורה, מרמזים על שני תורות, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, ומבין שני הכרובים יוצא דיבור הקדוש ברוך הוא וקול הנבואה, וכמו שכתוב (פסוק כ"ב) ודברתי אתך מעל הכפורת מבין שני הכרובים אשר על ארון העדות וגו', כי תורה שבכתב בלי תורה שבעל פה אינה כלום, אבל כמתייחדים שניהם יחד, אזי זוכים לשמוע הקול של הקדוש ברוך הוא שהוא סוד תורה שבעל פה, ומשם מגיע לכל ישראל, וכמו שכתוב (שם) את כל

אשר אצוה אותך אל בני ישראל, אם כן מוכן מאד למה נקראים הכרובים "איש אל אחיו", כי דייקא על ידי הכרובים זוכין להכיר החילוק בין איש ישראלי לבין אומות העולם, ומכירים תיכף ומיד את מעלתו, שהוא מאחינו בני ישראל, שהרי רק לישראל נמסרה תורה שבעל פה עם תורה שבכתב, ועל ידי ייחוד שני הכרובים מתגלה מעלת נשמות ישראל.

ולכן מצינו שדייקא משני הכרובים עשו הגויים ואומות העולם צחוק, וביזו על ידם את נשמות ישראל, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (זמא נ"ד): על הפסוק (איכה א') כל מכבדיה הזילוה כי ראו ערוותה, בשעה שנכנסו נכרים להיכל ראו כרובים המעורין זה בזה, הוציאו לשוק ואמרו, ישראל הללו שברכתן ברכה וקללתן קללה יעסקו בדברים הללו, מיד הזילום, עיין שם, כי בסוד שני הכרובים, שהם ייחוד תורה שבכתב עם תורה שבעל פה, אין לאומות העולם שום השגה, ואצלם נחשב כצחוק, אבל דייקא על ידי הכרובים אנתנו מובדלים מאומות העולם לגמרי, ומתאחדים תמיד "איש אל אחיו" באיחוד אמיתי, והשם יתברך יזכינו לעסוק תמיד בתורה שבכתב ותורה שבעל פה, ונזכה לראות בהרמת קרן ישראל ובביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת תרומה ה'תשס"ח

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה ממלך וקיסר, מעשה ב' דף כ"ו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, ויהי היום, והיה סוחר גדול מופלג מאד, והיה לו משא ומתן בכל העולם, סוחר גדול מרמז על מי שעוסק בתורה באמת, שעליו נאמר (משלי ל"א) מעמה כי טוב סחרה לא יכבה בלילה נרה, כי מי שזוכה למעום מעם התורה, אינו רוצה שום דבר רק התורה בעצמה (שיחות הר"ן סי' י"ז), ויש לו משא ומתן בכל העולם, כי עליו כתיב (שם) היתה כאניות סוחר ממרחק תביא לחמה, ואמרו על חכמינו הקדושים (ירושלמי ראש השנה י"ז) דברי תורה עניים

במקומן ועשירים במקום אחר, כי הלומד תורה נדמה כאדם היושב בספינה, ונוסע בכל המדינות לסחור סחורתו, כי הוא מקשר כל עניני עולם הזה אל התורה, ומוצא אלקות בתוך כולם, וכבר אמר רבינו"ל (שיחות הר"ן סי' כ"ח) ראוי לאדם שיעבור וילך בזה העולם בכל הספרים הקדושים, וללמד כולם כדי שיהיה בכל מקום, כמו שנמצא השרים הגדולים שהולכים ועוברים במדינות, ומוציאים הוצאות רבות על זה כדי שיוכל אחר בן להתפאר ולומר שהיה במדינות, כמו שדרך השרים להתפאר ולומר, הייתי בוורשא וכיוצא בזה, כמו בן ראוי שיהיה האדם בעולם הזה בכל מקומות הקדושים של התורה, כדי שיוכל להתפאר בעולם הבא שהיה בכל מקום, דהיינו בכל הספרים הקדושים, עיין שם.

והיה לו בן יחיד, והסוחר היה זקן, פעם אחד אמר הבן לאביו: כאשר שאתה זקן ואני נער, והנאמנים שלך אינם משגיחים כלל עלי, ואתה תסתלק, ואהיה נשאר ריק, ולא אדע מה לעשות, בכך תן לי ספינה עם סחורה, ואלך על הים כדי להיות בקי במשא ומתן, ונתן לו אביו ספינה עם סחורה, והלך למדינות, ומכר הסחורה, וקנה סחורה אחרת והצליח, כי בן חכם, שרוצה ללכת בדרכי אביו שהוא צדיק, ורוצה לזכות לטייל בכל מקומות התורה כמו אביו, בוודאי לא יסמוך על אחרים שיעשו בשבילו, רק יזדרז מאד לעשות כמו אביו, ולפרוש לתוך ים החכמה ולטייל בכל מקומות התורה, כי אין התורה בא לאדם בירושה, ואם לא ילמד כמו אביו, לא יהיה לו כלום, וכמו שענה עקביא מן מהללאל לבנו (עדייות פרק ה') כשאמר לאביו, פקוד עלי לחברוך שיכבדו אותי, ואמר לו, איני מפקיד, מעשיך יקרבוך ומעשיך ירחקוך, עיין שם, כי אין התורה בא בירושה, רק ביגיעה ועבודה, ועל בן בן חכם שאינו מטעה את עצמו, רק מזדרז מאד ללמוד כמו אביו, אז יהיה ממלא מקום אבותיו בחכמה וביראה, ויירש גדולתו, מה שאין בן בן טיפש שרוצה לירש כבוד אביו מחמת שהוא בנו, ומחכה ומצפה שימות אביו כדי לירש גדולתו, לא ישאר לו כלום, כי יתגלה בושתו וקלונו ברבים שהוא כלי ריק, ויתרחקו ממנו לגמרי, על בן אשרי מי שאינו מטעה את עצמו, ותמיד עושה חשבון מה יש לו בידו, ורוכש לעצמו תורה ותפילה כראוי, כי אז יזכה להגיע אל ענינו ולהצליח מאד במסחרו הרוחני והגשמי, והשם יתברך יזכינו לבלות ימינו ושנותינו בתורה ובעבודה, ונזכה לעלות ולהתדבק בו יתברך באמת ובתמים מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת תרומה ה'תשס"ח

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ל' ליקומי מוהר"ן חלק ב' סי' מ"ה המדבר מנקודת הצדיק ומנקודת השבת, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, בענין בני אדם שרוצים ומכינים עצמן כמה פעמים לנסוע לצדיק האמת, ואחר כך יש להם מניעות ונמנעים, דע, כי שבת היא נקודה הפנימית, וממנה יונקים כל הששה ימים, שהם בחינת העיגולים סביב הנקודה, כמו שכתוב בזוהר (ויקהל דף רד.), והקליפות מוליכין את הרשעים סביב הנקודה, בבחינת (תהלים י"ב): "סביב רשעים יתהלכון", ואינם מניחים אותם להתקרב לפנים אל הנקודה הפנימית, וכל זמן שהם עדיין בתוך העיגולים, עדיין יש להם תקוה להתקרב, אפילו פושעי ישראל כל זמן שלא יצא מן העיגולים לגמרי חס ושלום, עדיין יש לו תקוה להתקרב אל הנקודה הפנימית, אבל מי שכבר יצא לגמרי חס ושלום מן העיגולים, כגון משומדים, אזי אי אפשר לו להתקרב כלל, והצדיק הוא בחינת שבת, בחינת הנקודה פנימית, שממנו יונקים הכל כמובא, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן את עוצם מעלת הצדיק, ואיך יש לו כח לקרב כל בני אדם אל השם יתברך, ולקשר אותם אל שורשם, כי הצדיק הוא נקודה הפנימית שממנו יונקים הכל, וכשזוכים להתקרב לתוך העיגול של הצדיק, ולהסתובב סביבו, אזי יש תקוה טובה להגיע אל הנקודה הפנימית, שהוא הצדיק בעצמו, ולינוק ממנו חיות דקדושה, כי הצדיק הוא כדוגמת שבת קודש, וכמו דאיתא בזוהר הקדוש (נשא קמ"ד): שקראו תלמידי רבי שמעון בר יוחאי את רבם "אנת שבת דכולהי יומא" (אתם שבת של כל השבוע), ושבת הוא נקודה הפנימית של כל ששת ימי המעשה, כי יום רביעי חמישי וששי נקראים "קמו" שבתא, ויום ראשון שני ושלישי נקראים "בתר" שבתא (פסחים ק"ו), וכמו שששת ימי המעשה מקבלים חיות ויניקה משבת קודש, וכמו שכתוב בזוהר (יתרו פ"ח) מניה מתברכין כל שיתא יומין, כן כל בני אדם מקבלים חיות ויניקה מן הצדיק, ובאמת היה ראוי לכל העולם להימשך אחר הצדיק, כי הצדיק יש לו כח המושך, למשוך כל העולם אל השם יתברך (ליקומי מוהר"ן חלק א' סי' ע'), אבל יש רשעים שהולכין סביב הנקודה הפנימית, וכמו שכתוב (תהלים י"ב) סביב רשעים יתהלכון, והם מונעין אנשים מלהתקרב אל הנקודה הפנימית, וכמבואר שם בדברי רביז"ל, שיש בני אדם, שעל ידי דבורם ומעשיהם, הם מכריחים את בני אדם להפסיקם ולהרחיקם מהצדיק, עיין שם, ולכן כל זמן שאדם נמצא בתוך

העיגולים שסביב הצדיק, יש לו תקוה טובה להתגבר על המונעים, ולהתקרב אל הנקודה הפנימית, מה שאין בן מי שכבר יצא לגמרי מן העיגולים, כגון משומד רחמנא ליצלן, אי אפשר לו להתקרב אל הנקודה הפנימית, ונשאר מבחוץ לגמרי, ולכן יש לכל אדם להחיות עצמו עם נקודת האמונה שיש בקרבו, כי כל זמן שיש לו נקודה של אמונה, יש לו תקוה טובה להתקרב אל הצדיק, ולקבל תיקון לנפשו.

ומבואר בדברי מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות מכירה הלכה א' אות י"ז) שיש דבר גרוע ממשומד רחמנא ליצלן, והוא "חסיד שנפל", היינו מי שפעם היה מתלהב מאד לחסידות ולהתקרב אל הצדיק, ואחר כך נפל ונתקרר מזה, ומתלוצץ מן הצדיק, ומדבר על לב בני אדם שיתרחקו ממנו, כי הוא בכלל הרשעים המסבבים את הנקודה הפנימית, ומרחקים בני אדם ממנה, והוא יותר גרוע ממשומד רחמנא ליצלן, כי ממשומד הכל נשמרים, ואינם רוצים שום שייכות עמו, מה שאין בן מ"חסיד שנפל" אין נשמרים, כי אין מכירים רשעתו מבחוץ, ובני אדם מתחברים אליו ושומעים דבריו, ואחר כך נתפסים ברשתו, ולכן שומר נפשו יתרחק לגמרי מליצנים שמתלוצצים מדרכי הצדיקים, ותמיד יתחבר עם אנשים תמימים המבקשים את האמת, ועל ידי זה יזכה סוף כל סוף להתקרב אל הצדיק, ולקבל תיקון אמיתי על ידו.

והנה איך הצדיק מקשר אנשים אל שורשם, ומחזיר אותם בתשובה אל השם יתברך? על ידי התורה הקדושה, שמעורר אותם לאהבת התורה, ומחנך אותם בלימוד התורה, עד שמאיר את ימיהם באור התורה, כי התורה נמשלה לאור, וכמו שכתוב (משלי ו') כי נר מצוה ותורה אור, ומיד שמדליקים את האור, כל אחד יודע באיזה דרך ללכת ואיך להגיע אל שורשו, אבל כדי לזכות לאהבת התורה צריכון מקודם אהבת ישראל, לאהוב כל יהודי כנפשו, ולא לדבר על שום אחד מישראל, וכמו שאומר רביז"ל (שיחות הר"ן סי' צ"א), סגולה להתמדה, שיזכה להיות מתמיד בלימודו, להיזהר לבלי לדבר על שום איש ישראלי, עיין שם, כי כל אחד מישראל יש לו אות בתורה, המרומוז בתיבת ישרא"ל, ראשי תיבות י"ש ש"שים ר'בוא א'זותיות ל'תורה, וששים רבוא אותיות התורה, הם כנגד ששים רבוא נשמות ישראל, וכשמוצא חסרון באחד מישראל ומדבר עליו, הרי מוחק אות מן הספר תורה, וכל הספר תורה פסולה, וכן כשרודף או מצער אחד מישראל, ונכנס לתוך תחומו, הרי נחשב כמו שאות אחד נוגע באות שני, וכל הספר תורה פסולה, ואם כן בוודאי לא יהיה לו אהבת התורה, שהרי אין הספר תורה כשירה כלל, מה שאין בן כשיזהר מלדבר על שום אחד מישראל, ויאהב כל יהודי כנפשו, הרי יש לו ספר תורה שלימה ומהודרת, ובודאי יאהב את התורה מאד, ולכן הצדיק מוסר נפשו להכניס אהבת ישראל בתוך כל מקורביו, שיהיה אהבה ואחדות גדולה ביניהם, כי על ידי זה

יכנס בהם אהבת התורה, ויאירו עיניהם באור התורה, ויחזרו כולם אל השם יתברך באמת, ולכן אשרי מי שזוכה להתקרב אל צדיק כזה, כי יאירו ימיו באור התורה ובאור השם יתברך, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את מעשה המנורה, וכמו שכתוב (שמות כ"ה) ועשית מנורת זהב מטהור מקשה תיעשה המנורה וגו', וששה קנים יוצאים מצדיה, שלשה קני מנורה צדה האחד ושלשה קני מנורה מצדה השני וגו', כולה מקשה אחת זהב מטהור, ויש לומר שמרומז במעשה המנורה השגת רביז"ל הנ"ל, כי המנורה היא אור התורה המאיר לנשמות ישראל בכל מקום ובכל זמן, ויש לה ששה קנים מחוברים אל הקנה האמצעי, כנגד ששה סדרי משנה, שהם כלליות תורה שבעל פה, המחברים אל גוף התורה, שהיא תורה שבכתב, והששה קנים שיוצאים מן הקנה האמצעי ומאירים כנגדה, הם ששת ימי המעשה שיוצאים משבת קודש שהיא הנקודה הפנימית, ומקבלים ממנה אור, והם גם המקורבים של הצדיק, המתחברים אל הנקודה הפנימית ומקבלים את אורו, כי אור התורה יוצא מן הצדיק, שהוא קדוש בקדושת שבת, ומאיר לכל נשמות ישראל בכל מקום ובכל זמן, אבל הכל בתנאי שיהיו עשויים מעשת אחד, וכמו שכתוב "כולה מקשה אחת זהב מטהור", היינו שיהיה אהבה ואחדות ביניהם, כי להגיע אל אהבת התורה צריכין אהבת ישראל, שאז הספר תורה כשירה ומהודרת, ולכן מצינו שהיו מ"ט חלקים במנורה, גביעים כפתורים ופרחים וכו', כנגד מ"ט אותיות בשמות שתיים עשרה שבטי י"ה, והיו צריכין להיות כולם מעשת אחד, ולא לחבר אותם פרקים פרקים, לרמוז שאי אפשר לאור התורה, שהיא אור הצדיק ואור השבת להאיר, רק כשיש אחדות שלימה בין נשמות ישראל, וכולם מחוברים זה לזה, כי רק אז מאיר אור התורה כראי.

ולכן נתקשה משה רבינו בעשיית המנורה, ולא היה יכול לעשותו עד שהראה לו הקדוש ברוך הוא מנורה של אש, ואמר הקדוש ברוך הוא למשה, זרוק את הכבר זהב לתוך האש ויצא המנורה מאליה (כמובא בפירוש רש"י פסוק ל"א ולהלן פסוק מ'), כי לפעול אהבה ואחדות שלימה בין נשמות ישראל, הוא עבודה קשה וכבידה מאד, והצדיקים מוסרים נפשם על זה כל ימי חייהם, ואמר הקדוש ברוך הוא למשה, שאם זורוק הזהב לתוך האש, יצא המנורה מאליה, כי עיקר כל המחלוקות והפירוודים בין נשמות ישראל בא מתאוות ממון, שכל אחד נדמה לו שחבירו מרוויח יותר ממנו, ומחמת זה מתקנא בו, וחולק עליו, אבל אם זורקים הוזהב שהוא הממון לתוך האש, ואין דואגים על ממון כלל, אזי כולם מתאחדים באהבה גמורה, ומקבלים ביחד אור

התורה ואור הצדיק ואור השבת, ולכן אמר הקדוש ברוך הוא למשה שיזרוק הזהב שהוא הממון בתוך האש, ואז יצא המנורה המהורה שיאיר לכל נשמות ישראל, והשם יתברך יזכינו להיות מקרובים אל צדיקים אמיתיים, והם יאירו בנו אור השם יתברך ואור התורה, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולעלות ולהכליל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

